

DOPIS NEMOCNÝM

POSTNÍ DOBA – VELIKONOCE 2026

Milí přátelé, drazí nemocní, milí senioři, sestry a bratři,

zdravím vás v postní době na cestě k Velikonocům v roce, kdy si připomínáme 30. výročí založení naší diecéze. Zkuste si vybavit, kde jste byli před třiceti lety a co všechno vaše životní cesta od té doby přinesla. I my si takto budeme připomínat třicet let společné cesty víry, modlitby, hledání i služby. Především chceme vidět to, že nás Bůh na této cestě provázel a stále provází. Připomínají nám to i slova, která jsme zvolili jako heslo tohoto jubilejního roku: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Vypadá to, že se vás to netýká, protože jste častokrát sami. Chci vás ujistit, že Ježíš rád přichází i nemocničnímu lůžku, do domova seniorů i osamělého bytu. Je s vámi ve chvílích, kdy se spojujete s Bohem v modlitbě, když otevřete Písmo, nebo sledujete mši svatou v televizi či v rozhlasu. Když obětujete svou bolest či samotu za druhé. I když zakoušíte samotu, nejste sami. Jste v Kristu spojeni s ostatními a on je vám nablízku.

■ „*VELIKONOCE ZVĚSTUJÍ, ŽE POSLEDNÍ SLOVO NEMÁ UTRPENÍ, ALE ŽIVOT.*“

Třicet let existence diecéze – to je příběh lidí, kteří ji tvoří, to je historie společenství. A vy jste jeho pevnou součástí. Patříte do rodiny diecéze. Možná nemůžete být fyzicky tam, kde jsou „dva nebo tři“ pohromadě. Ale jste s námi spojeni jinak – skrze modlitbu, oběť a víru. Věřte, že na vás při našich diecézních setkáních myslíme a že si velmi vážíme vaší věrnosti.

Postní doba nám znovu připomíná, že Kristus kráčí cestou kříže. Není vzdálen lidské slabosti. Sám přijal bolest, opuštěnost i temnotu. A právě proto může být tak blízko každému, kdo prožívá nemoc, stáří či osamění. Velikonoce pak zvěstují, že poslední slovo nemá utrpení, ale život.

Drazí bratři a sestry, děkuji vám za to, že nesete svou životní situaci s vírou. Děkuji vám za všechno, co jste pro diecézi v její třicetileté historii udělali. Za každou modlitbu za naši diecézi, za kněze, za rodiny a třeba také za mladé lidi, kteří letos prožijí v Ostravě velké Celostátní setkání mládeže. I vy jste těmi, kdo naplňují naše jubilejní heslo. I u vás doma, ve vašem pokoji, může být církev živá – protože tam, kde se spojujete s ostatními v Kristově jménu, je Kristus s vámi.

Kéž i tato postní doba je pro vás časem obnoveného spojení s Kristem, který je vám blízko. Ať velikonoční světlo pronikne do vašich domovů i pokojů a znovu vám připomene, že jste živou součástí naší diecézní rodiny. Se srdcem plným vděčnosti vám žehnám a svěřuji vás do lásky Zmrtvýchvstalého Pána.

+ **Martin David**

Ježíšova láska je lékem na naše nemoci

Bratří a sestry, kteří jste nemocní a musíte prožívat utrpení a bolesti plynoucí z vážné nemoci anebo pokročilého věku.

Když na první pátek chodím po nemocných ve farnosti, nebo když jdu do nemocnice za nemocnými, kteří chtějí přijmout svátosti, není možné se nevšimnout utrpení, které nemocný prožívá. Každý své nemoci snáší jinak, záleží, v jakém období se nachází a jakou má perspektivu života do budoucna, zda je na konci své životní poutě anebo potřebuje po nemoci se zotavit a znovu se vrátit do běžného života.

Nemoc nás vždy zastaví, zpomalí a přivede nás k přemýšlení, kdy se díváme na svět, svůj život optikou utrpení, bezmoci a odkázanosti na pomoc druhých. Ne vždy to musí být pro nás snadné. Cítíme se na obtíž druhým, protože vidíme, co všechno musejí zvládat, zvláště naši rodinní příslušníci.

Ke každé nemoci patří určitá dávka samoty. Samota z nemoci spojená s bolestmi, naší nemohoucností, nečinností, strachem, co bude dál, strachem s blížící se smrtí jsou skutečnosti, které jsou pro nás velkou zkouškou, zdali to vše zvládneme ustát.

Víra nám dává jedinečnou jistotu, že v tom nejsme sami. Přítomnost Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele, nám dává jistotu, že v utrpení nejsme sami, protože Ježíš vzal na sebe všechny naše hříchy, bolesti, samoty, bezmoci. On není Bohem vzdáleným, odtažitým, nelítostným, ale Bohem soucitným, milosrdným, plným lásky. I když přítomnost Ježíše ve světě nezbavila člověka utrpení a smrti, i když Ježíš dokázal vyléčit každou nemoc, dala člověku jistotu a sílu se s utrpením vyrovnat, sílu tento kříž nést, naději, že utrpení a smrt není posledním slovem života. Skrze dar Ducha Svatého se člověk narodil k novému život, životu v milosti. Boží Trojjediná láska se stává reálně přítomná v našem srdci, které se stalo chrámem Ducha Svatého, už nejsme sami. Přítomnost Boha nás zbavuje existenční samoty a je lékem na naše stavy osamocení. **Ježíš se nám připodobnil ve všem, kromě hříchu, proto je nám stále na blízku, ne protože si to zasloužíme, ale protože nás bezvýhradně miluje.**

Milí nemocní, vaše nemoci a utrpení nejsou zbytečné, když jsou spojené s Kristovým utrpením, mohou se stát zdrojem síly, skrze vaši víru, zdrojem moci skrze Ježíšovu lásku, zdrojem síly modlitby a oběti za uzdravení druhých. Nemoc a utrpení se mohou stát prostředkem k růstu v duchovním životě a velkým svědectvím přítomného Ježíše Krista,

který je vaše uzdravení, síla, pokoj a radost. Nemoc pro křesťana není bezmoc. Nezabráme, aby nemoci přicházely, ale můžeme je využít k našemu růstu víry a k svědectví, že Ježíš je v nemoci se mnou. Přeji všem nemocným, aby zakusili uzdravující moc Ježíšovu, aby byli vždy naplnění Božím pokojem i když naše smrtelné tělo pomalu doznívá.

P. Mgr. Petr Kříbek, farář Havířov-Město

Báseň svaté Terezie z Lisieux

„Můj život chvilka je, vteřina pomíjivá,
která mi uniká a mizí jako sen.
Na lásku k tobě mi, Pane, jak sám víš, zbývá
jen tento dnešní den!“

„Toužím jen po tobě, Ježíši milovaný,
zůstaň mi oporou v tomto dni jediném,
usměj se, ujmí se v mé duši kralování
aspoň na dnešní den!“

„Myslím-li na zítřek, nestálosti se bojím,
do srdce vniká mi bolest a žalný sten;
můj Bože, o zkoušky, o bolest ale stojím
aspoň pro dnešní den!“

Co na tom, hrozí-li mi budoucnost snad temně,
o zítřek neprosím. Můj Pane, zahal jen
svým stínem život můj, chraň čisté srdce ve mně
aspoň pro dnešní den!“

Svatá Terezie z Lisieux: Básně svaté Terezie, KN Kostelní Vydří 1995, s. 11

Hledejte Ježíše

Úryvek z promluvy papeže Františka o Slavnosti Zmrtvýchvstání 2025

Kristus vstal z mrtvých, je živý! Nezůstal vězněm smrti, už není zahalen v rubáši, a proto ho nelze uzavřít do krásného příběhu, který se má vyprávět, nelze z něj dělat hrdinu minulosti nebo o něm přemýšlet jako o soše umístěné v muzejním sálu! Naopak, musíme ho hledat, a proto nemůžeme zůstat stát na místě. Musíme se dát do pohybu, vyjít ho hledat: hledat ho v našem životě, hledat ho ve tvářích našich bratří, hledat ho v našem každodenním životě, hledat ho všude, jen ne v tom hrobě.

Hledejte ho stále. Protože pokud vstal z mrtvých, pak je přítomen všude, přebývá mezi námi, skrývá se a zjevuje i dnes v sestrách a bratrech, které potkáváme na cestě, v těch nejanonymnějších a nejnepředvídatelnějších situacích našeho života. On je živý a stále zůstává s námi, pláče slzy těch, kdo trpí, a rozmnožuje krásu života v malých projevech lásky každého z nás. ...

Velikonoce nás předurčují k pohybu, vybízejí nás k běhu jako Marii z Magdaly a jako učedníky; vyzývají nás, abychom měli oči schopné „vidět dál“, abychom zahlédli Ježíše, živého, jako Boha, který se zjevuje a také dnes se zpřítomňuje, promlouvá k nám, předchází nás, překvapuje nás. Stejně jako Marie z Magdaly můžeme každý den zažít zkušenost, že jsme Krista ztratili, ale každý den ho můžeme běžet znovu hledat a s jistotou vědět, že ho najdeme a osvítlí nás světlo jeho vzkříšení.

...

On je živý, chce i dnes obnovit náš život. Jemu, vítězi nad hříchem a smrtí, chceme říci: „Pane, o tomto svátku tě prosíme o tento dar: abychom i my byli noví, abychom žili tuto věčnou novost. Setřes z nás, Bože, smutný prach zvyku, únavy a rozčarování; dej nám radost z toho, že se každé ráno probouzíme s udivenýma očima, abychom viděli nevídané barvy tohoto rána, jedinečné a odlišné od všech ostatních. [...] Všechno je nové, Pane, a nic se neopakuje, nic není staré“ (A. Zarri, *Quasi una preghiera*).

S tebou, Pane, je všechno nové. S Tebou všechno začíná znovu.

